Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

12 Mart 2021
Sayı: 270

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşsizlik ve pahalılık artıyor

İşsizlik ve hayat pahalılığı emekçiler için yaşamı her geçen gün zorlaştırıyor. Bu zorluklara, salgın gerekçesiyle işyerlerinde ve sokakta uygulanan baskı ve kısıtlamalar eklenince her şey daha da ağırlaşıyor. Milyonlarca emekçi, esnaf, emekli zorlukla ulaştığı yaşam düzeyini kaybettiği gibi gelecekte şartların iyiye gideceğine dair umutları da kalmadı.İktidarı birbiri ardına paket açıklamaya zorlayan, her geçen gün kötüleşen yaşam ve çalışma koşullarıdır. İktidardakiler işsizlik ve hayat pahalılığını ortaya çıkaran kâr düzenini korumak için umut tacirliğine başladı. Bir benzeri de salgına ilişkin olarak yapılıyor. Geçen yıl kısıtlama gerekçesi sayılanlar şimdi açılma gerekçesi ilan edildi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Salgın ekonomiyi çok olumsuz etkiledi ancak o olmasaydı bugünkü koşullar ne kadar farklı olacaktı? Örneğin imalat sanayi salgında %4 üretim arttırdı. Ancak imalat sanayinde çalışan işçi sayısı azaldı. Üstelik güya işçi çıkarmak yasak. Bir iktisatçının resmi rakamlar üzerinden yaptığı hesaba göre dünyanın en verimli işçileri Türkiye'de. Geçtiğimiz yıl makineler modernleşmediğine göre demek ki patronlar işçiye daha uzun saatlerde daha yoğun çalışma dayattı. Salgın elbette fabrikalara girdi, işçiler hasta arkadaşlarının yerine de çalıştı ve fabrikalar üç vardiya oldu: Mesaidekiler, fazla mesaidekiler, hastalık iznindekiler.

Patronlar, özellikle Erdoğan iktidarını destekleyenler, işçi sınıfının ürettiği her zenginliği talan edip kasalarına akıtmada altın çağdalar. Yasal olarak aldıklarının ötesinde tam bir yağma düzeni kurulduğu artık açıkça ortaya çıktı. Erdoğan oy desteği eridikçe patronların desteğine daha çok muhtaç oluyor ve destek alabilmek için düzeni riske atmak pahasına kendisini destekleyen patronların önünü açıyor. Bunu çok iyi bilen ve anlayan patronlar işçi sınıfına düşük ücret, işsizlik, ağır çalışma dayatıyor.

Bu nedenle para olmadığı halde silah, otoyollar, dev inşaatlar sipariş ediliyor. İşte patronlar, siyasi iktidarlar eliyle işçi sınıfının ürettiği zenginliği böyle yağmalıyor. Öte yandan Erdoğan, demokrasi için iki yıl beklemek gerektiğini söyledi. İşsizlik ve hayat pahalılığından kurtulmak için verilen süre daha uzun.

Emekçi kitlelerin ne bekleyecek zamanı ne de olanağı var. Siyasetçilerin sorunu, öncelikle kendilerini destekleyen patronların yağmasının sürmesi için iktidarı korumak, sonra da kitlelerin dayatılan koşullara isyan etmesi hatta isyanın iktidarı aşıp düzene yönelmesi tehlikesi. İktidar ilkine o kadar kilitlenmiş durumda ki tüm patronlar için düzeni korumak muhalif partilere kaldı.

Muhalefet, kapitalist kâr düzeninin neden olduğu işsizlik ve hayat pahalılığını gerçek nedenlerinden uzak tutup sorumluluğu Erdoğan, bakanları ve beşli çete ile sınırlıyor. Erdoğan ile her türlü uzlaşıyı reddedip sorunun tam aksi olduğu fikrini yayıyor. Önerdikleri ise seçim yoluyla kendi iktidarları. Sonuç aynı: Seçime de iki yıl var.

Her ay ortalama 65 bin eklenen toplam 590 bin evin veya işyerinin doğalgazı kesildi. Bu insanlar nasıl, neyi bekleyecek? Son iki ayda esnaf emeklisinin 41 lirası yok oldu; kısa çalışma ödeneği alan 4 milyon civarındaki işçinin bir kısmı belki de bu ay son ücretini alacak; işten çıkarma yasağı ödemesiyle ekmek alabildiği için tok olanların da bir kısmı birkaç ay sonra işsiz kalacak. Sözde muhalif medya, çalışan sayısını yarıya düşürdüğünü söyleyen esnafa çok üzülüyor ancak işçi çıkarma yasağı varken bunu nasıl yaptığını sormuyor, zaten sır değil. İşte en küçüğünden en büyüğüne patronlar, yollarını buluyor. Kanunları, kuralları, işlerine geldiği gibi uyguluyor. Hepsi sadece şu veya bu kuralın, kurumun değil, tüm düzenin onları çıkarına işlediğinin bilincinde.

Emekçiler de bunu çok iyi anlamalı ve bu gerçeğe uygun hareket etmeli. Zaten hiç bitmeyen paketler, reformlar; anayasanın, sistemin değiştirilmesi neye yaradı? Sonuçsuz bir şeyi beklemek yerine acil sorunumuz olan işsizlik ve hayat pahalılığına çözüm için gerekeni yapmalıyız. (09.03.21)

Emekçinin Gündemi

CHP'li belediyelerde grev dalgası

İstanbul'da CHP'li belediyelerde başlayan grev dalgası işçilerin bir kez daha adında devrimci geçen sendikaların bile türlü bahanelerle nasıl da işçiyi masada sattıklarını ve işçilere, sendikacılara veya siyasi partilere değil kendilerine güvenmeleri gerektiğini gösterdi. Şubat ayının sonunda Kadıköy Belediyesinde 2,300 işçi aylarca süren toplu iş sözleşmesi (TİS) pazarlıklarının sonuçsuz kalması üzerine greve çıkma kararı aldı. Belediyede örgütlü olan DİSK Genel-İş ve onun Kadıköy belediyesi şubesi yetkili sendikaydı. Temmuz ayında başlaması gereken TİS süreci ertelenmiş ancak Eylül ayında başlayabilmişti. Belediye, salgının başladığı ilk ay olan 2020 Mart'ta kısa çalışma ödeneğine başvurmuştu. Belediye bu başvuru sonucunda işçilerin ücretlerinin yarısının kendi cebinde kalmasını sağlamıştı.

Kısa çalışma ödeneğinden dolayı işçilerin yaşam şartları zorlaştı ve yüksek enflasyon karşısında ücretleri eridi. Net ücretleri asgari ücretin altında kaldı. Bu yüzden işçiler, taban ücretlerine zam talebiyle belediyeye geldi. Yevmiyelerinin180 liraya çıkartılması üstüne %20 zam isteyen işçiler bu teklifi belediye yönetimine sundu. Belediye'de işvereni temsil eden Sosyal Demokrat İşverenler Sendikası (SODEMSEN) işçilerin bu tekliflerini görüşmeye değer bile bulmadı. Aylarca görüşmeye isteksiz davranan ve işçileri oyalayan, işçi temsilcileri görüşmeye gelirse masadan kalkacağını söyleyen SODEMSEN patronların ortak çıkarlarını temsil ettiğini bir kez daha gösterdi. Sürecin sonunda belediyenin işçilere verdiği teklif %7 zam ve 103 liralık yevmiye oldu. Yani asgari ücret. İşçiler için greve çıkmaktan başka bir seçenek bırakmadılar.

Grevin ilk günü işçiler belediye binasında toplanıp komiteler kurdu ve iş bölümü yaptı. Hastaneler dışındaki çöplerin ve diğer belediye faaliyetlerinin yapılmaması kararını aldı. Greve çıkan işçilere sendikanın cevabı ise "grev fonumuz yok" oldu. İşçiler 3 günlük grev süresince polisin baskılarına ve İBB'nin grev kırıcılıklarına karşı mücadele etti. İBB, grev nedeniyle toplanmayan çöpleri "halk sağlığı" adı altında toplamaya çalıştı, grevdeki işçiler ise buna engel oldular. İBB'ye bağlı işçileri ikna eden grevdeki işçiler, İBB'li işçilere "bu yaptıklarının kendi hak arama mücadelelerini sekteye uğratacaklarını ve aynı şeyin kendi başlarına gelebileceğini" hatırlattı.

Grevin üçüncü gününde bir gece yarısı saat 03.00'da belediyede yetkili işveren sendikası ve işçi sendikasının genel merkezi, işçilerin taleplerine darbe yaparak anlaşmaya vardı. Sabah saatlerinde bunun öğrenilmesi işçiler içerisinde huzursuzluk ve sendika yönetimine karşı güvensizlik doğurdu. Belediye'de yetkili işçi sendikasının şubesinin dahi haberi olmadan genel merkez düzeyinde yapılan bu anlaşma işçilerin grevini olumsuz etkiledi. Medyada ortaya çıkan %40'lar düzeyindeki zam haberleri ile mücadele eden işçilere karşı düşmanca duygular oluşturulmaya çalışıldı oysaki sendika ve işveren yönetiminin ücret zammından kastı giydirilmiş ücret üzerindendi. İşçilerin ücret olarak ellerine geçen hala çok azdı. Grev artan baskılar sonucu sonlandırıldı.

CHP yönetimi ve genel merkez düzeyindeki işçi sendikasının gündemi işçilerin taleplerinden ve çıkarlarından çok farklı. CHP, kendi belediyelerindeki grevleri bir reklam ajansı gibi kendi lehine kullandı fakat iktidara gelirlerse işçiler için durumun çok farklı olmayacağını da gizleyemedi. AKP'yi sandıkta yenip "her şey çok güzel olacak" diyen CHP, söz konusu işçilerin hakkı olduğunda AKP'den ve diğer düzen partilerinden hiç farklı olmadığını gösterdi. (09.03.21)

Enflasyonu asıl şimdi göreceğiz

Resmi enflasyon oranlarını temel alsak dahi ücretlerin enflasyon oranından az artması patronların cebine daha fazla para kaldığı anlamına gelir. Salgın süreci enflasyon hesaplarının var olan muğlaklığına ek olarak farklı muğlaklıklarda oluşturdu. Gıda enflasyonu için fiyatlar yalnızca bu süreçte açık olan işletmelerden alınabildi ve yaşanan olumsuzlukları gizlemişti. Buna ek olarak kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izne çıkarma süreci de gerçek yaşananların üzerini örter bir sonuç yarattı.

Örneğin, gıda fiyatları bu süreçte %20 artmış ama ücretler %10 arttıysa, gıda üretici patronlar emeğin payından daha fazla pay aldığı anlamına gelir. Benzer örnekler enflasyon hesabına dahil edilen tüm ürünler içinde geçerlidir. İşte bu yüzden enflasyon her yerde bir bölüşüm sorunudur ve örgütlülüğün az olduğu yerlerde bu bölüşüm emekçilerin aleyhine sonuçlanır.

Son alınan kararla Türkiye illeri belli risk gruplarına göre sınıflandı ve aşamalı normalleşme süreci başladı. Bu süreçte açılan yerleri gördüğümüz gibi salgın sürecinde yok olan esnafları da çarpıcı bir biçimde görme şansımız oldu. Büyük ve küçük patronlar bir süre sonra salgından ötürü iflas eden bu şirketleri satın almaya başlayarak kendi alanlarında önce tekelleşmeye başlayacak. Daha sonrasında var olan maliyetlerine tekelleşmenin verdiği fırsatlarla ek maliyetler yükleyerek temel ihtiyaçlar dahil tüm kullanılan ürünlerin fiyatlarına anormal zamlar yapma zeminini bulacak. Bu zamlar süreç içerisinde enflasyonu daha fazla artıracak ve buna bir sorumlu aranacak. Sorumlu artan enflasyonlarla beraber artan kamu harcamaları gösterilecek. Sonuçta toplumun ihtiyaç duyduğu temel altyapı ve sağlık hizmetlerinde kısıtlamalar gerçekleşecek, bu hizmetler için alınan paralar artacak.

Patronlar, salgın sonrası tekelleşme kaynaklı ortaya çıkan enflasyonun sorumlusu olarak doğrudan kendi ceplerine gitmeyen ama toplumun ihtiyaç duyduğu kamu harcamalarını gösterecek. Bu da bize kamunun daha fazla küçülmesi, artan özelleştirmeler, memur aylıklarının baskılanması ve gerekirse memur ile işçi sendikalarına baskı olarak yansıyacak. Patronlar, kriz dönemlerini kendi lehlerine çevirme konusunda ustadır. Bu krizde de “yapısal reformlar”, “ekonomik reformlar” başlıkları altında emekçi sınıfların kazanımları törpülenecek. Bu tarihsel gerçeğin önünde ancak örgütlü mücadelemiz ile mücadelenin seyri değişebilir. (08.03.21)

MHP'lilerin gerçekleri

92 yaşındaki komşusuna cinsel saldırıda bulunan 23 yaşındaki birinin kolunda MHP, boynunda ay yıldız dövmesi bulunması MHP’lilerin saldırganlığını bir kez daha tartışmaya açmıştı.

Gazetecilere, muhalif siyasetçilere saldıranların hepsinin MHP ile bağlantısı ortaya çıkarken partilerinden, polisten, mahkemelerden zaten siyasi ve hukuki destek gördüler. Saldırdıkları kişiler de MHP yöneticilerinin hedef gösterdikleri.

Kendileri ne derse desin İYİ Parti genel başkanı Akşener’in partisinin meclis toplantısında MHP’de iken yaşadıklarına ilişkin anlattıkları fazla söze gerek bırakmıyor.

Halen MHP yöneticisi olan kişiler için Akşener; birlikte çalıştıkları dönemde kendisi dahil kadınlara yönelik aşağılayıcı sözlerini anlatıp “onlara torunlarımı bile emanet etmem” dedi. Söyledikleri siyaseten söylenmiş sözler olamaz. MHP’lileri doğrudan tanıyan, onlarla yıllarca çalışan birinin bu sözünün ötesi var mı?

İşte AKP’nin birlikte çalıştığı parti; medyanın çok önemli diye yutturmaya çalıştığı Bahçeli ve partisi; vatan, millet laflarının gerçekte kimler tarafından, hangi çirkin görüşleri ve tutumları için kullanıldığını yaşarak görüyoruz. (10.03.21)

Kürt düşmanlığı siyasetinde ekonomik krizin gölgesi var

Siyasi parti yönetici ve temsilcileri arasında yaşanan tartışmaların temelinde ekonomik daralma, kriz var. Çünkü siyaset, işçi sınıfının çalışarak ürettiği zenginliğin kimin eline, hangi yolla geçeceği, ne için ve nasıl kullanılacağı üzerine yapılan tartışmadır. Ekonominin nispeten büyüdüğü, gelirin arttığı dönemde siyasetteki değişim azalmıştı. Hatta geçmişten gelen sorunları çözüm için para, vakit olanağı doğduğundan Kürt Açılımı girişimi oldu. Yüzlerce insan, yüzlerce toplantı, yasal değişiklik, eğitim çalışması, sağlıktan eğitime, belediyeden derneklere, teşviklerden altyapı yatırımlarına, çeşitli kurumların kurulması, çalışan sayısının artışı, medya kampanyaları, çok yönlü bu süreçte milyarlar akıtıldı.

Elbette tüm bunlara rağmen, Kürt illeri ile batı illeri arasındaki mesafenin çok az kapandığını eklemek gerekiyor. Sonuçta Kürt illeri cumhuriyetin başından beri olduğu gibi hala Türkiye'nin en yoksul illeri olmaya devam etti, ediyor.

Bugün kriz ortamında tam tersine bir durum görüyoruz. Sadece siyasi temsilcileri değil, Kürt olmak bile neredeyse suçlu olmak anlamında kullanılıyor. Oysa fabrikalarda, işyerlerinde, hastanelerde, okullarda, her yerde birlikte çalışıyor, komşu veya akraba olarak birlikte yaşıyoruz. Vatandaşlığın çok önemsendiği bu düzende, Suriyeli göçmenlere sağlananların ülkenin vatandaşı olan Kürtlere sağlanmaması hem saçma hem de isyan ettirici.

Gittikçe tonu yükselen Kürtleri düşmanlaştırıcı siyasetin nedeni, PKK'nin veya HDP'nin, herhangi bir siyaset değişikliği değil, hatta devletin, ordunun veya Irak ya da Suriye'de yaşanan gelişmeler değil, doğrudan siyasi iktidarın, Erdoğan ve AKP'nin siyasi çizgisini değiştirmesinden ötürü yaşanıyor. "Barış" siyasetinden "savaş" siyasetine geçişin arkasında, daralan ekonomik zenginliğin paylaşımında ilk olarak Kürtlerin dışlanması var. Ardından, AKP'li olmayan herkesin, bugün ise çok daha dar bir çevre dışında AKP'lilerin bile dışlandığı günleri yaşıyoruz.

Kürtlerin dışlanmasının ardından Fethullahçıların dışlanması izlemişti. Darbe girişimi dershanelerin kapatılmasıyla başlayan büyük bir ekonomik ambargonun sonunda geldi. Erdoğan, onların para musluklarını keserken oğlu paraları sıfırlamaya çalışıyordu. Yaşananlar, kavganın ne kadar büyük olduğunu gösterdi.

Dincilerden güveni kırılan Erdoğan, partisini milliyetçilere doğru yöneltti. Bu kıvırma başarı getirdi ancak ekonomik krizin tırmanışı başarıyı biraz daha zora sokuyor. Bu nedenle milliyetçilik miktarı sürekli artıyor. Milliyete karşı din temelli bütünleştirici, ümmetçi bir siyasetten gelip dini görmeyen bölücü milliyetçi bir siyasete sıkı sıkıya sarılan iktidar, bu siyasetin toplumda ortaya çıkardığı zararlı sonuçları dikkate almıyor. Çünkü iktidarda kalmaya, ekonominin dümenini elinde tutmaya odaklanmış durumda.

Erdoğan, bu siyaseti her koşulda sürdürecek. Kendisini hiçbir şart ileri sürmeden destekleyen MHP'ya bakanlık vermek istemesi bunu anlatıyor. Böylece MHP'den İYİ partiye gidebilecek milliyetçi oyları, koltuk, olanak, pastadan pay alma vaadiyle yerinde tutmak istiyor. Hatta tersine bir geçiş başlatmayı amaçlıyor. Ancak ekonomik olarak verebileceği çok az olduğundan, daha fazla Kürt düşmanlığı veriyor.

HDP'li siyasetçilerin PKK ile aralarına mesafe koyması, hatta zaten öyle olan CHP'nin bile bunu açıklaması, asla AKP'yi ve MHP'yi ikna etmez. HDP'de şimdi, en radikal milliyetçiler değil, İslamcı çevrelerden gelen milletvekilleri tasfiye ediliyor. Böylece uzlaşmaya açık olanlar susturulup düşmanlaştırma siyaseti sürebilecek.

Kürt düşmanlığı siyaseti, sadece Kürtlere zarar vermiyor, tüm halklara özellikle de işçi sınıfına zarar veriyor. Siyasi çürümenin ötesinde işçi sınıfının ağır koşullarda ürettiği zenginlik, silahlara, bombalara, insan öldürmeye heba ediliyor. Kürtlerle birlikte, işçi sınıfının, yoksulların çocukları ölüyor. Suriye'de ordunun denetimindeki bölgelerde, yüksek ücret için giden askerler yoksul çocukları, Erdoğan gösteriş yapsın diye mağarada öldürülenler de rüşvetle alınmış helikopterle çatışmaya götürülürken ölenler de siyasetçilerin, patronların çocukları değil. Cenazelerde, yoksul evler, çaresiz aileler, açıkça görülüyor. Her şey bir yana Çözüm Süreci döneminde tek bir cenazenin gelmediğini akılda tutmak gerekli. (09.03.21)

Devlet işkencecileri koruyor

AKP Grup başkan vekili avukat Özlem Zengin çıplak aramaya maruz bırakıldıkları için şikayetçi olan kadınlarla ilgili “Bir kadını çıplak arayacaksın, dakikasında bundan rahatsızlığını beyan eder, bir sene eklemez. Onurlu kadın, ahlaklı kadın bir sene beklemez” şeklinde sözler sarf ederek 8 Mart’a günler kala kadın düşmanlığını ve çanak tuttuğu rezil iktidarın nasıl bir yalakası olduğunu ispatlamış oldu. Kendisi hukuki bir meseleyi “onur”, “ahlak” gibi değerlerle ele alarak çıplak aramanın bir devlet şiddeti ve işkence olduğunu saklamaya çalışırken nasıl bir hukukçu olduğunu da göstermiş oldu. Ama bozuk düzende sağlam çark olmaz diye boşuna dememişler!

Bu açıklamanın ardından AKPli milletvekili Şaban Dişli’nin kardeşi Mehmet Dişli de kendisine FETÖcü diyenlere karşı aynı Özlem Zengin’in akıl yürütme şekliyle kendisi savundu: “Levent Türkkan'ın hangi şartlarda beyanda bulunduğunu, itirafçı olmayı isteyip istemediği belli değildir. Günlerce aç susuz çıplak bırakılan birisinin ifadesi ne kadar sağlıklı olabilir?”

Bu ifadeler birbiri ardında geldikçe asıl sorun gözden kaçıyor. Gözaltındaki birini aç, susuz bırakmak ve çıplak arama yapmak işkencedir ve yeri geldiğinde ağızlarından düşürmedikleri “insan haklarının” ihlalidir – eğer kapitalizmde insan hakları diye bir şey mümkünse... Ama AKPlilerin gözü bunu bile görmüyor. 20 yıl önce insan hakları, özgürlük, adalet gibi sözüm ona demokratik fikirlerle insanların gözlerini boyayan AKP yıllar içerisinde gerçekte kim olduğunu tekrar tekrar ispatladı. AKPliler “onurlu, ahlaklı ve dürüst” insanlar olarak kendilerinin emri altındaki polislerin yaptıkları işkencelerle değil, kendileriyle ilgili ortaya çıkan gerçeklerin üstünü örtmekle meşguller. Hatta o kadar ki kendilerini savunurken resmen bu işkenceleri kabul ediyorlar. Bununla ilgili hiçbir “hukuk makamı” da hiçbir şey yapmıyor, devlet resmen her zaman olduğu gibi işkencecileri ve tacizcileri koruyor! (06.03.21)

Açılım müjdesi mi dendi?

Erdoğan, mart ayıyla birlikte salgın gerekçesiyle uygulanan kısıtlama ve yasakların bir kısmının kaldırıldığı bir kısmının esnetildiği “müjde”sini açıkladı. Eğitim bakanı, müjdeyi beklemeden konuştuğu için 6 milyon temel eğitim öğrencisi, öğretmenler ve okul çalışanları, son anda bir kez daha ertelemeyle karşılaştı.

Bunun da ötesinde kararlar neye göre alındı, ölçüler nedir; bunları kimse açıklamadı. Üstelik şehirlerin renkleri değişse de kısıtlamalar değişmeyebiliyor. “Sihirli çözüm” aşılamada da yeterli ilerleme yok. Hatta sağlık çalışanlarının istifası yeniden yasaklandı.

Açılımın nedeni salgın koşulları değil, geçim koşulları. Hiçbir birikimi olmayan küçük esnaf çalışanları, esnaf, işportacılar yaşayamaz durumda. Esas sorun renkler değil. Rengi, Güneydoğu’da Kürt illerinde yapıldığı gibi az test yaparak değiştirmek mümkün.

Elbette bu kararda, parti toplantıları nedeniyle illeri kırmızıya çevirip sarayına giden Erdoğan’ın kendisine yapılan eleştirinin de rolü var. İktidar ortakları, geri kalan her parti ve kurumun etkinliğini, yürüyüşü, insanların bir araya gelmesini sağlayacak her şeyi yasakladı veya kısıtladı, kendilerine serbestlik oluşturdu.

İktidara getirilen serbestliğin tam aksine, insanlar üzerindeki baskı arttı. Artık iflasın sorumlusu esnaf, salgının sorumlusu hasta olacak. Sokaklardaki kameralardan her gün on binlerce kişiye ceza kesmek için kim bilir ne kadar polis kamera başında vakit geçiriyor. Üstelik bunun için milletvekilinden kaymakamına, polisinden hakimine maaş alan bir sürü insan var. Koşullarda hiç iyileşme yapmadan koşulların mağduru olan insanı suçlayıp baskı dayatmaya “yönetim” deniyor.

Sosyal koşullar öyle bir halde ki, Erdoğan’ın mecbur kaldığını müjde diye yutturmaya çalıştığını anlamak fazla zor değil. (06.03.21)

Amerika

Suriye'nin bombalanması hiçbirimizin çıkarına değil

Cuma günü yerel saate göre gece yarısını biraz geçmişken ABD bombacıları Suriye'de 7 hedefi füzeleriyle vurdu, 22 kişi öldü ve onlarca insan yaralandı. Yaralananların durumu ağır. Hedeflerin Irak sınırının biraz ötesindeki bir ara istasyon ve dinlenme tesisinin bir kısmı olduğu söyleniyor. Bu dinlenme tesisi ve ara istasyon, Suriye'deki, İran tarafından desteklenen isyancı militanlar tarafından kullanılıyordu. ABD'nin saldırısı, Irak'taki kendi hava üssüne bir roketatar ile saldırılmasından sonra gerçekleşti. ABD'nin hava üssüne yapılan saldırıda bir paralı asker öldü, bir asker yaralandı.

Biden hükümeti görevlileri yaptıkları saldırıyı ABD askeri personelini ve vatandaşını koruyan adil ve orantılı bir yanıt olarak değerlendirdi.

Öyle mi gerçekten?

ABD'nin saldırısında hedef aldığı iki militan grup da Irak'taki hava üssüne yapılan saldırıyı üstlenmedi hatta saldırıyı kınadılar. Böylece gerçekte ABD'nin saldırısının öteki saldırıyla bir ilişkisi olmadığı ortaya çıktı.

Hatta çeşitli askeri ve diplomatik gözlemciler ABD'nin saldırısının daha çok bir mesaj niteliği taşıdığını belirttiler – tüm yandaşlarına ve düşmanlarına gönderilmiş bir mesaj: Her ne kadar köyün muhtarı değişmiş olsa da hala aynı kuralların geçerli olduğunun mesajı.

Trump bir köşeye fırlatmadan önce devam etmekte olan nükleer silahların kontrolü anlaşmasını yeniden tesis etmek isteyen Biden İran'la görüşme sürecini tekrar açmaya yanaşıyor. Aynı zamanda İran ve bölgedeki diğer etkenlerin, ABD'nin elindeki ne kadar güç varsa bölgedeki çıkarlarını korumak için kullanacağını anlamalarını istiyor.

Bu hareket aynı zamanda Suudi Arabistan'ı da rahatlatmak için yapılmış olabilir. Çünkü tam bu sıralarda Suudi Prensi Muhammed bin Salman'ın gazetesi Cemal Kaşıkçı'yı 2018'de öldürttüğüne dair belgeler ortaya çıkartıldı. Suudi Arabistan, bölgedeki etki ve kontrol için İran'la yarışıyor ve ABD'nin bu saldırısı Suudi Arabistan iktidarına Biden hükümetinin kendilerini destekleyeceğinin sinyallerini veriyor.

Suriye başbakanı tarafından kınanan ABD'nin başka bir ülkenin topraklarında gerçekleştirdiği saldırısı sadece mesaj vermek için 22 kişiyi öldürdü. Belli ki Biden hükümeti için o insanların hayatlarının hiçbir anlamı yok.

Kesin olan bir şey var ki o da bu saldırının KESİNLİKLE bir nefsi müdafaa olmadığı.

ABD'nin uyduruk sebeplerle Irak'ı işgalini takip eden bölgede sistematik yıkımı ve etnik köken ile din ayrımcılığını teşvik etmesinin 18. yılında Irak ve Suriye tam anlamıyla talan edilmiş halde. Türkiye, İran ve Suudi Arabistan tarafından desteklenen silahlı gruplar bu ülkeleri kontrol ediyor. ABD, bölgeye müdahalelerini çatışmaların ve çelişkilerin kendi çıkarlarının yararına devam etmesi için yapıyor.

Ve bu felaketten itibaren seçilen 4. ABD başkanı da dünyaya hiçbir şeyin değişmeyeceğinin sinyalini verdi.

Nefsi müdafaa? ABD'nin buyur edilmediği ve dünyanın diğer yarısındaki bir ülkede nefsi müdafaa ne arasın?

Dünya çapında askeri olan tek ülke ABD. Bu bir ülkenin nüfusunun savunmak için attığı bir adım olamaz. Bu ancak ABD kapitalistleri ve hakim sınıfın çıkarlarını, petrolünü ve pazarını korumak için yapılmış olabilir. ABD işçi sınıfına, ABD'nin tüm dünyada asker bulundurmasının hiçbir faydası olmadığı gibi aynı askeri varlık aslında ABD sermayesinin tüm dünyadaki çıkarlarını koruyor.

Bu çıkarlar her gün ABD işçi sınıfının çıkarlarına saldıranlarla aynı.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da yayılan bu yıkımın ana sorumlusu. Tüm dünyada da aynı Ortadoğu'da yarattığına benzer felaketler yaratıyor. ABD emperyalizmi ABD'nin işçi sınıfının temsilcisi azıcık bile olamaz. The Spark (01.03.21)

Halkın hoşnutsuzluğu hala çok derin

16 Şubat ve 22 Şubat'ta Cezayir'in büyük şehirlerinde, Abdelaziz Bouteflika'nın beşinci dönem için adaylığının açıklanmasıyla tetiklenen halk hareketi Hirak'ın ikinci yıldönümünü kutlayan gösteriler başarılı oldu (Hirak arapça *Hareket* anlamına geliyor ve Cezayirde 16 Şubat 2019'da başlayan protesto gösterilerini adlandırmak için kullanılıyor).

Şubat 2019'da ülkenin hidrokarbon zenginliğine rağmen, nüfusu kötü yaşama mahkum eden yozlaşmış bir iktidara karşı öfke patlak verdi. 2 Nisan'da ordu şefi Ahmed Gaid Salah, Bouteflika'yı istifa etmeye çağırdı.

Neredeyse bir yıl boyunca "sistemin" sona ermesini talep eden hareket, iktidardan kaynaklanan tüm siyasi çözümleri reddedecekti. Ancak protestolar ve Aralık 2020 cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etme çağrıları yeni Cumhurbaşkanı Abdelmadjid Tebboune'nin seçilmesini engelleyemedi. "Kutsanmış" olarak nitelendirdiği Hirak destekçileriyle etkileşim kurma, vicdan esirlerini serbest bırakma, halkın satın alma gücünü arttırma vaatleri istikrar isteyen seçmenlerin bir kısmını baştan çıkarmayı başardı. Tebboune'un vaatlerine olan bekle-gör tutumu ve yorgunluk daha sonra devam eden protestoların şiddetini azalttı. Bu bağlamda, Mart 2020'de salgının gelişi bir protesto yılına son verdi.

Ancak Tebboune'un iyi karşılanma durumu kısa sürdü. Petrol fiyatlarındaki keskin düşüş ve sağlık krizi, ülkedeki ekonomik ve sosyal krizi daha da kötüleştirdi. Şirket iflasları çoğaldı. İnşaat sektöründe iflaslar on şirketten altısı için geçerli hale geldi. Bir yıl içinde işsizlik patladı, yüz binlerce işçi kendilerini sokakta buldu; birçok borçlu küçük patron, tüccar, zanaatkar ve kendi girişimcileri olanlar da bu akıbete uğradı . Enflasyonla birlikte satın alma gücü çöktü, değerinin dörtte birini kaybeden dinarın düşüşüyle bu daha da ağırlaştı.

Gelecek özellikle gençler için çok karanlık. Bu yıl onbir bin genç Avrupa'da daha iyi bir yaşam umuduyla derme çatma teknelerle yola çıktı. Cezayir'deki bir üniversite yurdunda bir öğrencinin ölümüne neden olan son yangın halkı şok etti ve öğrencilerin sefaletini ve sıkıntılarını ortaya çıkardı.

Yaşam koşulları iyice kötüleşti. Zaten terk edilmiş olan hastaneler, kasvetli koşullarda salgın hastalık ile uğraşmak zorunda kaldılar. Tebboune'un sağlık sisteminin performansı hakkındaki yorumları tiksintiye neden oldu çünkü kendisi Covid-19'dan olduğunda üç ay boyunca Almanya'da tedavi oldu.

Anayasa referandumunda alınan hezimetten, büyük ölçekli boykotlar ve uzun süre ortadan kaybolmasından sonra Tebboune şimdi kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyor. Kuşkusuz, halkın öfkesinin yeniden başlamasından korkarak bir kez daha Hirak taraftarlarına ulaşmak istediğini ve düzinelerce "düşünce suçu" iddiasıyla cezaevine atılan insanı serbest bırakacağını iddia etti. Eylül ayında hükümet değişikliği yapacağını, meclisi feshedeceğini söyledi ve erken seçim ilan etti.

Tebboune; yeni, genç ve yozlaşmamış bir siyasi sınıf yaratmak istediğini söylüyor. Ennahda İslamcıları veya FFS Demokratları gibi siyasi güçler diyalog çağrısına olumlu yanıt verdi. Hirak sıralarında ifade edilen özlemleri somutlaştırdığını iddia eden PAD (Alternatif Demokratik Sözleşme) üyeleri öne çıkıyor. Fakat hepsi de krizin derinleşmesiyle birlikte işçi ve emekçi sınıflarının çıkarlarıyla giderek uzlaşmaz hale gelen burjuva bir toplumsal düzenin temelinde kalıyorlar.

Sefaletten kurtulmak ve onurlu ve özgür bir yaşam için umut etmek için, insanları baskı altında tutan bu sosyal düzeni yıkmaktan başka bir çıkış yolu yoktur. (24.02.21)

Birmanya

Geri dönen askerler

Birmanya ordusu 1 Şubat'ta olağanüstü hal ilan ederek başbakan Aung San Suu Kyi'nin yanı sıra cumhurbaşkanı ve birçok seçilmiş milletvekilini de tutukladı.

Ordu, 54 milyonluk nüfusu olan bu ülkenin siyasi yaşamında her zaman merkezi bir rol oynadı. Bu eski İngiliz kolonisinin bağımsızlığını müzakerelerle elde eden d'Aung San Suu Kyi'nin babası Aung San da bir generaldi. Ordu, 1962'den iktidarı tümüyle ele geçirerek 2015'e kadar kesintisiz olarak iktidarda kaldı. Askerler, uluslararası ve ülke içindeki baskı ile şiddetin boyun eğdiremediği bir muhalefetin zorlamasıyla iktidarı Aung San Suu Kyi liderliğindeki sivil bir hükümete bırakmayı kabul ettiler. Ordu mensupları bununla birlikte meclisteki sandalyelerin % 25'i, Savunma, İçişleri bakanlıkları ve ülke sınırlarıyla ilgili bakanlığın ordu tarafından belirlenmesiyle ilgili bir maddenin Anayasa'da yer almasını istediler.

Ulusal bir kahramanın kızı olan Aung San Suu Kyi, sürgünden dönmüş ve askeri cuntaya karşı çıkmak için Ulusal Demokrasi Birliği (UDB) adlı bir parti kurmuştu. Bu onun tutuklanmasına ve on beş yıl boyunca ev hapsinde tutulmasına neden oldu ama yine de ona büyük bir ün kazandırdı. Aynı zamanda 1991 yılında verilen Nobel Barış Ödülü alması uluslararası alanda tanınma olanağı sağladı. Aung San Suu Kyi 2016'dan itibaren hükümetin başına geçerek iktidarı orduyla paylaşmayı kabul etti. Sözde demokrasiye geçiş adına gerekli bir özveri gibi sunulanlar aslında kendi iktidarlarını tehlikeye atmamak için iktidarı orduya bırakmak anlamına geliyordu.

Birmanya liderinin uluslararası kamuoyundaki ilgi uyanduran demokrasi imajı bir sonraki yıl, 2017'de ülkede ordu tarafından Rohingya Müslüman azınlığına karşı yürütülen gerçek etnik soykırımı eleştirmeyi reddettiğinde kararmaya başladı. Hatta Aung San Suu Kyi, katliamların gerçekliğini inkar edecek ve onları kınayanları hain olarak nitelendirecek, etiketleyecek kadar ileri gitti.

Aung San Suu Kyi kuşkusuz böyle bir tavrın, kendisinin ordu tarafından kabul edilmesini sağlayacağını umuyordu. Ordu ise tam tersine karar verdi. 2020 yılının Kasım ayındaki milletvekili seçimlerinden çıkan yeni meclisin toplantısından hemen birkaç saat önce darbe yaptı. Oyların %80'inden fazlasını almış olan UDB, kendisini mevcut durumu sorgulayacak bir konumda buldu. Generaller açıkça risk almak istemediler.

Aslında, rejimin ön cephesi bir süre sivil iktidar renkleriyle yeniden boyanırken, arka planda ordu devlet aygıtının her seviyesinde iktidarını uygulamaya devam etti. Ordu aynı zamanda, kontrolü altındaki birçok işletme aracılıyla yakut ticareti ve uyuşturucu kaçakçılığı yanında ekonomik faaliyetin önemli bir bölümünü ele geçirdi. Rejim tarafından hidrokarbon ve gaz işletmelerinden kazanılan milyarlarca dolar ona *gaz diktatörlüğü* lakabının takılmasını sağladı. Generaller, devlet başkanı olarak baskın rollerini kullanarak halkın sefalete sürüklenmesi pahasına ülkenin zenginliğini yağmalamaya devam ediyorlar.

Avrupa Birliği ve ABD Dışişleri Bakanlığı askeri darbeyi kınadı. Ancak büyük emperyalist güçlerin liderlerinin, Fransız Total ve Amerikan Chevron gibi şirketlerin gaz boru hatlarını açmak, inşa etmek ve işletmek için sözleşmeler almak üzere Birmanya'lı liderlerle anlaşmaya devam etmesini engellemeye hiçbir niyetleri bulunmuyor. Akçeli işler, ister askeri gücün gölgesinde isterse sivil görünümlü olsun, sürekli devam ediyor. (03.03.21)

Ekonomide gelişmeler ve krizden çıkış yolları

Devlet ve müdahaleleri, bütün bir tarih boyunca kapitalist gelişmede büyük ve önemli bir rol oynadı. Devletçilik, endüstriyel kapitalizmin gelişimine eşlik etti ve hatta ondan önce yer aldı. Endüstriyel kapitalizmin beşiği olan İngiltere'de olduğu kadar, Fransa'da da devletçiliğin modern kapitalizmin ilk günlerindeki belirleyici önemine burada yeniden yer vermeye gerek yok. Devlet tarafından kanallar kazılarak, yollar yapılarak, demiryolları inşa edilerek, İngiltere'ye denizcilikte üstünlük kazandıran gemi yapımıyla gemicilik geliştirilerek ulaşım ve taşımacılık alanlarında gerçekleştirilen ilerlemelerin İngiltere'de oynadığı rolü hatırlayalım.

Kapitalizm bu ilerici niteliğini, emperyalizmin ortaya çıkmasıyla, kapitalizmin daha sonraki döneminde, sermayenin dünya rekabeti ve bu rekabetten türeyen, devleti tekelci grupların ve onların çıkarlarının hizmetine sunmak, militarizm, sömürgelerin fethi, silahlanma harcamaları, sermayenin az gelişmiş ya da gelişmemiş ülkelere sızması olanağını sağlamak üzere uluslararası kredilerin verilmesi gibi uygulamalarla birlikte kaybetti. Bugün devletçilik, devlet müdahalesinin tüm yönleriyle gericidir.

Lenin "*Emperyalizmin az sayıdaki ülkede muazzam bir para-sermaye birikimi olduğunu"* ortaya koyarak bir asırdan fazla bir süre önce "k*apitalizmin asalaklığının ve çürümesinin"* emperyalist aşamaya ulaştığının altını çiziyordu. Emperyalistleşen ülkelerdeki bu para-sermaye birikimi, bu ülkelerde artık kâr getirecek işler bulamıyordu. Emperyalist dönemin ekonomisinin temel özelliklerinden biri olan mal ihracatının yerini sermaye ihracatının alması eğilimi de buradan geliyor.

Bu sermaye ihracatı, uluslararası emperyalist ilişkilerin ortaya çıkmasına neden oldu, yani diğer ulusların emperyalist güçlere göre geri bıraktırılması söz konusuydu. İhraç edilen sermayenin bir kısmı, üretken sermayeye dönüşüyordu.

Yoksul ülkelere verilen uluslararası krediler, yani emperyalist ülkelerin mali kuruluşlarının verdikleri borçlar, mali borçlar, bugün her şeyden önce bu ülkelerin üretimlerini veya ulaşımlarını bile geliştirmeksizin, onları boğmak üzere boyunlarına geçirilen ip olarak hizmet ediyorlar.

Daha ileri aşamada, ekonominin giderek artan bir biçimde malileştirilmesi, bir yandan bağımlılık ilişkilerini korurken, diğer yandan da emperyalizmin asalaklığını sağladı. Uluslararası krediler, üretken ekonomide hiçbir iz bırakmıyor, bıraksa bile bu yok denecek kadar az oluyor.

Çarlık Rusya'sı gibi hala az gelişmiş olan ülkelerin aldıkları borçlarla demiryollarının yapımı gerçekleştirildi. İngiliz, Fransız ve Alman sermayelerinin ihracıyla da 1917 yılında iktidarın alınmasında oynadığı rol bilinen Rus proletaryasının kalesine dönüşecek olan Putilov gibi büyük fabrikalar kuruldu ve geliştirildi.

Daha o zamanlarda bile, uluslararası kredilerin başlıca işlevlerinden biri, imtiyazlı sınıfın kendi öz halkına karşı silahlanma harcamalarıydı. Zamanımızda ise bu işlev daha da artarak neredeyse benzersiz ve öncelikli bir hale geldi.

Öyleyse şu soru sorulabilir, yeniden canlandırma planları tam olarak neyi yeniden canlandıracak, teşvik edecek? Kesinlikle mali operasyonları ve spekülasyonları canlandıracaklar ! Bu nasıl ve ne zaman bir mali felakete yol açacak? Bunu gelecek gösterecek.

Krizin güncel durumda yeniden alevlenmesi, bazı ekonomik faaliyetleri şimdiden derinden etkiledi. Diğer bazılarına ise olumlu yönde etkide bulundu.

Kriz dönemleri, temelde büyük burjuvazi ile proletarya arasında, ama aynı zamanda da kapitalistlerin kendi aralarında, ölümüne savaştıkları bir dönem olarak gerçekleşir. Üretken faaliyet, yeniden harekete geçip ilerlese bile, önemli ölçüde sermaye hareketleri ve büyük kapitalist gruplar arasındaki güçler dengesindeki bir alt üst oluşla damgalanacak. Kapitalist sistemde, tam, keskin ve yoğun rekabet, bazı şirketlerin ortadan kalkmasını ve yoğunlaşmayı sağlayarak, ekonomiyi düzenliyor, kurallarını oluşturuyor.

Bizim sorunumuz, krizle keskinleşen kapitalistler arasındaki rekabetten, kimin galip çıkacağını tahmin etmek değil, işçi sınıfını koruyacak bir mücadele programı için mücadele etmekten ibaret.

İşçi sınıfının yoksulluğa batışı yılın başından beri (2020) görülebiliyor. Bu durum durgunluk en düşük noktasına ulaşana kadar da sürecek.

Geçiş Programı'ndan esinlenerek, emekçilerin çıkarlarının savunulması programının ileri sürülüp yaygınlaştırılmasına devam etmek gerekiyor. Bu programı, cesareti kırmadan, işçi sınıfından çok kısa zamanda bir tepki, patlama beklemeden savunup ve bu konuda da azimli olup diretmek gerekiyor. Sınıfımızın iki katına çıkan darbeler karşındaki ilk tepkisinin, endişelenmek, beklemek ve görmek olması tümüyle olanaklı. Bütün bu ruh hali büyük sermayenin saltanatına dokunmaksızın veya bir yüce kurtarıcı bekleyerek ekonominin krizinin şu ya da bu biçimde aşılabileceği biçimindeki gerçek olmayan ümitleri özendirebilir, teşvik edebilir.

Kapitalizmin önceki büyük krizinde bile, 1929 yılındaki Kara Perşembe çöküşünden sonra, işçi sınıfının ilk kitlesel tepkileri yıllar sonra ortaya çıktı. Sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasının, ABD'deki güçlü grevlerle başlayarak, Fransa'da 1936 yılının Haziran ayındaki grevlere, İspanya'daki işçilerin ayaklanmasına kadar işçi sınıfının büyük oranda harekete geçmesine, mücadelesine yol açabileceği gibi, burjuvazinin egemenliğini korumak için en kötü rejimini biçimlerini yani Nazizm'i ve aşırı sağı iktidara getirebileceğini de hatırlamak gerekiyor.

İşçi sınıfının bekle ve gör tutumu, emperyalist ülkelerdeki, özellikle de güçlü bir devletçi geleneğe sahip ülkelerdeki burjuvazinin tavrı ile daha da sağlamlaşıyor, pekiştiriliyor.

Her şey krizin önümüzdeki dönemde daha da kötüleşmeye devam edeceğini gösteriyor. Zaten sanal iflasın eşiğinde olan işletmeler kapanacak. Tedarikçiler ve taşeronlar arasında zincirleme reaksiyonlar tepkiler gerçekleşecek. Devlet tarafından olanaklı olduğunca desteklense bile, pazar genişlemediği için şirketler iflas edip kapanacak veya işten çıkarmalar katlanarak artacak.

Güvencesi olmayan geçici işlere mahkum edilen daha şimdiden sokağa atılan işçilerden sonra sıra vasıflı işçilere gelecek. Onlara da diğer başkaları, özellikle de harap olma sürecinde olan, proleterleşmeye doğru itilen küçük burjuvazinin bir kesimi katılacak.

Bir kriz döneminde, her şey çok hızlı değişir. Bu durum işçi sınıfının ve küçük burjuvazinin değişik bileşenleri arasındaki ilişkileri de değiştirebilir. Sınıf mücadelesinin vurgulanması, yoğunlaşması, Geçiş Programı'nın diğer iş olanaklarının ve ücretlerin korunmasıyla ilgili noktalarının da ön plana çıkarılmasını sağlayacak.

İşçi hareketinin siyaset sahnesinde olmadığı bir dönemde, en azından bir sınıf perspektifiyle, siyasal çatışmalar, hepsi de kapitalizmi ve burjuvazinin egemenliğini korumayı amaçlayan seçeneklerle sınırlıdır. Bu seçenekler ne kadar farklı görünürlerse görünsünler, ifadeleri gelecekte ne kadar şiddetli olursa olsun, hepsi de işçi sınıfının zehirlenmesine, onun burjuvazinin lehine olan seçeneklere göre bölünmesine, sınıf bilincinden saptırılmasına katkıda bulunuyorlar.

Bir sınıf politikasını savunmak, gelecekteki çatışmalar için bir mücadele programını ortaya koymaktan çok daha geniş kapsamlı bir olgu olarak ortaya çıkıyor. Bu, kapitalist düzenin korunmasından esinlenen tüm politikaların yanıltıcı, aldatıcı niteliklerini göstermek anlamına geliyor.

Şu anda aşırı sağ kadar reformistler tarafından da yayılan ulusal geri çekilme, içine kapanma, korumacılık veya ulusal egemenlik gibi fikirlerin her türlüsüne karşı tamamen zıt fikirleri savunup yaymak gerekiyor. Sadece uzun zamandan beri küreselleşmiş olan bir ekonomide bunların saçmalıklarını tespit etmekle kalmayıp, onların gerici yönleriyle de mücadele etmek gerekiyor.

Egemenlik en iyi ihtimalle, boş bir demagoji anlamına geliyor çünkü küreselleşmiş bir ekonomide, emperyalist burjuvazi bunu ancak sınırlı ve kısmî alanlarda gerçekleştirebiliyor. Hatta bunu, bu sınırlar içinde büyük bir insan emeği israfı pahasına da yapabiliyor.

Sosyal örgütlenme biçimleri, insan organizmasını model olarak almıyor. Kapitalizmin tüm yönleri, fikirler kadar ekonominin de küreselleşmesi, kültür kadar teknik ilerlemelere de bağlı olarak, özel mülkiyetin ve de ulusal sınırların giderek daha da artan saçmalığı, uluslararası ölçekte bir tür kolektif örgütlenme biçimiyle toplumun ne kadar büyük olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, burjuvazinin hakimiyeti, ancak, toplumun kapitalist örgütlenme biçiminin devrilmesiyle ortadan kalkacak.

Burjuvazi ne kadar güçlü olursa olsun, siyasal iktidarı ne kadar sağlam bir şekilde yerleşmiş olursa olsun, ekonomiyi ve toplumu çalıştıran büyük derin güçler çok daha güçlü bulunuyor. Ekonominin bütün eğilimleri Marx'ın zamanında olduğu gibi ve bir derece daha yüksek düzeyde, ekonominin kendisinin büyüyen bir biçimde sosyalleşmesine doğru gidiyor.

Burjuvazi, insanlığın varlığını tehlikeye atacak büyüklükte bir felaket olmadığı sürece tarihi geri döndüremez, yalnızca onu frenleyip yavaşlatabilir ve vadeyi geciktirebilir.

Hammaddelerin çıkarılmasından, taşımacılık, nakliye de dahil pazara ulaştırılan son ürüne kadar, en ufak bir ürün, dünya çapında, yüzlerce, binlerce emekçinin emeğini içerir. Üretim, gerçekten de, birçoğu farkında olmasalar bile, hatta üretimin bir önceki aşamasının gerçekleştirildiği ülkenin hangi ülke olduğunu bilmeseler bile, dünyanın her köşesinden emekçiyi birbiriyle temas ettirip, birbirine bağımlı kılar.

Küreselleşme, internetten bütün onun türevlerine kadar modern teknolojinin bütün icatları sayesinde sadece ekonomik değil, aynı zamanda kültürel olarak gerçekleşiyor.

Toplumu derinlemesine evrimleştiren tüm bu eğilimler kapitalizmde burjuvazi tarafından somutlaştırıldı ve özel kârın boyunduruğuna hapsoldu. Toplumun dinamikleri ile kapitalist örgütlenme arasındaki çelişki insanlığın aleyhine oldu. Atom enerjisi, Afrika'nın sahip olmadığı elektriği sağlayabileceği yerde bir Hiroşima felaketine yol açtı. Anında iletişim ise otomatik mali spekülasyonun hizmetine sunuldu.

Ekonomik ve sosyal koşullar ortada. Tarihsel rolü oynamak ise proletaryaya düşüyor. Kapitalizmin dinamiklerinin eğilimleri ancak burjuvazinin iktidarının devrimci bir şekilde yıkılmasıyla, insanlık tarihinin son egemen sınıflarının mülksüzleştirilmesiyle ve insan topluluğunun kendi kaderini kendi ellerine almasıyla gerçekleşebilir.

O halde Marx'ın ifadesi yeniden ele alınırsa şu söylenebilir: "İyi kazmışsın yaşlı köstebek!" (15.10.20)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Yaşasın kadınlar ve yaşasın kadın mücadelesi

8 Mart ilk kez 1867'de 8 saatlik iş günü mücadelesindeki kadınlar için 1909 yılı Şubat ayında Amerikan Sosyalist Partisi bir "Kadınlar Günü" düzenlemesiyle ortaya çıktı. Hemen ardından 2. Enternasyonel tarafından "Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansı" gerçekleştirildi. 1917'de Sovyetlerde kadınlar ilk kez oy hakkı kazandıklarında tarihte ilk kez 8 Mart bayram ilan edildi. 1975'te Birleşmiş Milletler tarafından kutlanmaya başlandıktan sonra 8 Mart uluslararası bir "bayram" haline geldi. Tarihi bu kadar eski olup tüm dünyada yapılan yürüyüşe ise Türkiye'de izin verilmedi.

Üzerinden 100 yıldan fazla geçmesine rağmen kadınlar hala erkeklerle eşit değil. Bugün kadınların erkeklerden daha düşük ücretlerle çalıştığını; çocuk bakımı, ev bakımı gibi işlerde harcadıkları emeğin hem görünmez hem de erkeklerden kat ve kat daha fazla olduğunu, burjuva demokrasisinin meclislerinde bile temsiliyetlerinin %30'un altında kaldığı biliyoruz. Daha da kötüsü kadınlar sadece ücret, emeklilik, siyasi temsil, eğitim, seyahat etme gibi haklarının mücadelesinin yanı sıra dünyanın her yerinde yaşam mücadelesi veriyor. 2020 yılında yalnız Türkiye'de 408 kadın öldürüldü. 2021 yılının henüz ilk 2 ayı doldu ve kadın cinayetine kurban giden kadınların sayısı 66'ya ulaştı. Caydırıcı olabilecek yasalar uygulanmıyor hatta söz konusu kadınlar olduğunda adalet üç maymunu oynuyor. Sadece yaşam hakları değil kadınların kendi bedenleri üzerindeki söz hakları için de devamlı mücadele etmeleri gerekiyor: Polonya'da geçtiğimiz aylarda kürtajın yasaklanmasına ilişkin mecliste oylama yapıldı. Bir arpa boyu bile ilerlemiyoruz.

Kadınların ev içi ve çocuk bakımında harcadıkları emeğin bugünkü değeri tüm dünyada yıllık 10 trilyon dolar. Türkiye'de nüfusun yarısı kadın olmasına rağmen kadınların yalnız çeyreği çalışabiliyor ve kadınların aynı işleri yaptıkları erkeklerin ücretlerine kıyasla ücretleri %30 daha düşük. Kadınlara hem devamlı okumaları hem de çalışmaları söyleniyor. Oysa kadınlar hem en son işe alınan hem de ilk işten çıkartılanlar. Okumaları söylenen kadınların kendilerini "geliştirmek" için erkeklerle eşit fırsatları bile yok çünkü kadınlar ev içi işlere ve çocuk bakımına erkeklerden 2,5 kat daha fazla vakit harcıyorlar.

2030 yılına kadar çalışan kadınların oranının daha da düşmesi bekleniyor. Bu oranın düşmemesi için kadınların yapmaları gereken kendilerini sürekli "geliştirmek" ve işten atılmaya kendilerini hazırlamalarıymış, burjuvazinin iktisatçıları bunu söylüyor. Hariçten gazel okumak serbest nasılsa!

Kadınların sadece iş güvencesi değil yaşama hakları da yok. Geçtiğimiz yıl 408 kadın katledilmişti. Bu yılın henüz daha 2. ayı dolmuşken katledilen kadın sayısı 67'ye çıktı.

Fransız sosyalist ve kadın hakları savunucusu Flora Tristan 1800lü yıllarda şöyle dedi: "*Baskı altında olan bir erkek bir başkasını baskı altına alacaktır. Bu da karısıdır. Kadın proleterin proleteridir"*

Artık kapitalizmin sözde özgürlük vaatlerine kadınların karnı tok! Çünkü 200 yıldır kapitalizm kadınlara elle tutulur hiçbir şey vermedi. Bu düzende patronların ve erkekliğin iktidarı el ele olmasına rağmen kan emici düzenleri gibi aşağılık cinsiyetçiliklerinin de geleceğimizi mahvetmesini engelleyebiliriz. Tarihte işçi sınıfı saflarında mücadele eden devrimci kadınlar bize gerçek özgürlüğün ne olduğunu ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini gösterdiler! Gelecek tüm dünyayı emeğiyle yaratanların olacak.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1,5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 5 Pound.